

ἀνα-καγγάζω, μέλ. -σω, ξεσπώ σε γέλιο, σε Πλάτ.

ἀνα-κᾶθίρω, μέλ. -ᾶρῶ, **I.** καθαρίζω εντελώς — Παθ., λέγεται για τον αέρα, γίνομαι εντελώς διαυγής, σε Πλούτ. **II.** Μέσ., καθαρίζω, σαρώνω, αποδιώχνω, σε Πλάτ.

ἀνα-κάθηναι, Παθ., κάθομαι σε όρθια θέση, σε Λουκ.

ἀνα-κᾶθίζω, μέλ. Αττ. -ιῶ, **I.** ορθώνω — Μέσ., κάθομαι, σε Πλάτ. **II.** αμτβ., κάθομαι, σε Ξεν.

ἀνα-καινίζω, μέλ. -σω = ἀνακαινόω, σε Πλούτ.

ἀνα-καινουργέω, μέλ. -ήσω = ἀνακαινίζω, σε Ανθ.

ἀνα-καινόω, μέλ. -ώσω, ανανεώνω, αποκαθιστώ — Παθ., ανανεώνομαι, σε Κ.Δ.

ἀνακαινώσις, -εως, ἦ, ανανέωση, ανακαίνιση, σε Κ.Δ.

ἀνα-καίω, Αττ. -κάω, αόρ. α' ἀνέκαυσα· ανάβω, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ. κ.λπ.

— Μέσ., ανάβω φωτιά σε κάποιον, σε Ηρόδ. **2.** Παθ. μεταφ., εξάπτομαι, εξοργίζομαι, στον ιδ.

ἀνα-κᾶλέω, ποιητ. ἄγ-καλέω, μέλ. -έσω, παρακ. -κέκληκα· **I.** προσκαλώ τους νεκρούς, σε Αισχύλ.· ομοίως στην Μέσ., σε Ευρ. **II.** καλώ επανειλημμένα, ανακαλώ· **1.** επικαλούμαι, ικετεύω, θεούς, σε Ηρόδ. κ.λπ.· ομοίως στη Μέσ., σε Σοφ., Ευρ. **2.** κλητεύω, εκτελώ, παραθέτω, προσκαλώ, σε Ηρόδ. — Μέσ., επικαλούμαι για τον εαυτό μου, προσκαλώ, στον ιδ., σε Θουκ. **3.** ονοματίζω, αποκαλώ με το όνομά τους, ἀν. κακούς, σε Ευρ.· Δαναούς, σε Θουκ. — Παθ., Ἀργεῖος ἀνακαλούμενος, σε Σοφ. **4.** φωνάζω ώστε να ενθαρρύνω, σε Θουκ. — Μέσ., ἀνακαλεῖσθαι τὰς κύνας, εξερεθίζοντας τα κυνηγετικά σκυλιά, σε Ξεν.

III. καλώ πίσω, ξανακαλώ, κυρίως στη Μέσ., σε Αισχύλ.· ιδίως από την εξορία, σε Πλάτ.· ἀνακαλεῖσθαι τῇ σάλπιγγι, σημαίνω υποχώρηση, σε Ξεν.

ἀνακᾶλυπτήρια, τά, δώρα που γίνονται από το γαμπρό, όταν η νύφη για πρώτη φορά αφαιρεί την παρθενική της καλύπτρα, σε Λυσ.

ἀνα-κᾶλύπτω, μέλ. -ψω, αποκαλύπτω, ἀν. λόγους, μεταχειρίζομαι ελεύθερη γλώσσα, μιλώ φανερά, σε Ευρ. — Μέσ., αποκαλύπτομαι, ξεσκεπάζομαι, σε Ξεν. — Παθ., λέγεται για καλύπτρα, αφαιρούμαι, αποτραβιέμαι, σε Κ.Δ.

ἀνα-κάμπω, μέλ. -ψω, κλίνω προς τα πίσω· κυρίως αμτβ., υποστρέφω, επανέρχομαι, σε Ηρόδ.

ἀν-ἀκανθος, -ον (ἄκανθα), αυτός που δεν έχει ραχοκοκκαλιά· λέγεται για συγκεκριμένα ψάρια, σε Ηρόδ.

ἀνα-κάπτω, μέλ. -ψω, καταβροχθίζω, σε Ηρόδ.

ἀνακέᾶται, Ιων. αντί ἀνάκεινται, γ' πληθ. του επόμ.

ἀνά-κειμαι, ποιητ. ἄγ-κειμαι, μέλ. -κείσομαι, λειτουργεί ως Παθ. του ἀνατίθημι, **I.**

1. κείμαι ως προσφορά ή αφιέρωμα σε ναό, είμαι αφιερωμένος ή αφοσιωμένος, σε Ηρόδ. κ.λπ. **2.** είμαι ορθωμένος όπως ένα άγαλμα, σε Δημ., Θεόκρ. **3.** ανήκω ή αποδίδομαι σε κάποιον, τινι, σε Πλούτ. **II.** αναφέρομαι σε κάποιο πρόσωπο, εξαρτώμαι από τη θέλησή του, σε Ηρόδ.· πάντων ἀνακειμένων τοῖς Ἀθηναῖοις ἐς τὰς ναῦς, εφόσον είχαν εναποθέσει όλη την τύχη τους στα πλοία, σε Θουκ.· ἐπί σοι τάδε πάντ' ἀνάκειται, σε Αριστοφ.· σοί ἀνακείμεσθα, σε Ευρ.

Ἄνάκειον, τό (Ἄνακες), ο ναός των Διόσκουρων, σε Ανδοκ. κ.λπ.· πρβλ. [ἀναγκαῖον](#).

ἀνα-κέλαδος, ὅ, δυνατή κραυγή ή κρότος, σε Ευρ.

ἀνα-κεράννυμι και -ύω, μέλ. -κεράσω [ἄ]· ανακατεύω ή αναμειγνύω, κρητῆρα, σε Ομήρ. Οδ.· οἶνον, σε Αριστοφ. — Παθ. αόρ. α' -εκεράσθην, σε Πλάτ.· -εκράθην [ᾶ], σε Πλούτ.

Ἄνακες, -ων, οἱ, παλαιός τύπος του *ἄνακες*, οι Διόσκουροι, Κάστωρ και Πολυδεύκης, σε Πλούτ.

ἀνα-κεφᾶλαιώω, μέλ. -ώσω, συνοψίζω ένα επιχείρημα — Παθ., συγκεφαλαιώνομαι, σε Κ.Δ.

ἀνα-κηκίω, μόνο στον ενεστ. και παρατ. αναβλύζω, εξορμώ, *ἀνακήκῖεν αἶμα*, σε Ομήρ. Ιλ.

ἀνα-κηρύσσω, Αττ. -ττω, μέλ. -ξω, **1.** ανακηρύσσω μέσω κήρυκα, καθιστώ δημόσια γνωστό, σε Σοφ., Ξεν. **2.** με αιτ. προσ., ανακηρύσσω ως νικητή, σε Αριστοφ. — Παθ. απαρ. αορ. α' *ἀνακηρυχθῆναι*, σε Ηρόδ. **II.** φέρνω σε δημοπρασία, στον ίδ.

ἀνα-κινδυνεύω, μέλ. -σω, ξανακινδυνεύω, διατρέχω καινούριο κίνδυνο, σε Ηρόδ.

ἀνα-κινέω, μέλ. -ήσω, **I.** ανακινώ ή κουνώ μπρος και πίσω, σε Ηρόδ. **II.** εξεγείρω, εξάπτω, νόσον, σε Σοφ.· *πόλεμον*, σε Πλούτ.

ἀνακίνησις[ι], -εως, ἡ, κούνημα μπρος και πίσω· μεταφ., ενθουσιασμός, έξαψη, συγκίνηση, ταραχή, σε Σοφ.

ἀνα-κίρναμαι, αποθ., αναμειγνύω καλά· μεταφ., *φιλίας ἀνακίρνασθαι*, συμμετέχω στην πιο στενή φιλία, σε Ευρ.

ἀνα-κλάζω, μέλ. -κλάγξω, αόρ. β' *ἀνέκλᾶζον*· φωνάζω δυνατά, κραυγάζω, ουρλιάζω, σε Ευρ.· λέγεται για σκύλο, γαβγίζω, υλακτώ, σε Ξεν.

ἀνα-κλαίω, Αττ. -κλάω, μέλ. -κλαύσομαι, **1.** θρηνώ γοερώς, ξεσπώ σε κλάματα, σε Ηρόδ. **2.** με αιτ., θρηνώ για, στον ίδ.· ομοίως στη Μέσ., σε Σοφ.

ἀνα-κλάω, μέλ. -κλάσω [ᾶ], **1.** λυγίζω, κάμπτω προς τα πίσω, *δέρην*, σε Ευρ. **2.** τσακίζω προς τα πίσω, σε Θουκ.

ἀνάκλησις, -εως, ἡ (ἀνακαλέω), **I.** κάλεσμα, πρόσκληση, επίκληση, *θεῶν*, σε Θουκ. **II.** επανάκληση· υποχώρηση, σε Πλούτ.

ἀνακλητικός, -ή, -όν (ἀνακαλέω), αυτός που προτρέπει, παροτρύνει, συντελεί σε κάτι, σε Πλούτ. **II.** κατάλληλος για επανάκληση, *τόἀνακλητικὸν σαλπίζειν*, ἦχος οπισθοχώρησης, σε Ανθ.

ἀνα-κλίνω[ι], ποιητ. **ἀγ-κλίνω**, μέλ. -κλινῶ, **I.** ακουμπώ, γέρνω κάτι πάνω σε κάτι άλλο, φέρνω σε κλίση (*τόξον*) *ποτὶ γαίῃ ἀγκλίνας*, έχοντάς το ακουμπισμένο στο έδαφος, σε Ομήρ. Ιλ. — Παθ., γέρνω προς τα πίσω, ξαπλώνω, ακουμπώ, στηρίζω, Λατ. *resuripari*, σε Ομήρ. Οδ. **II.** σπρώχνω προς τα πίσω μια πόρτα, την ανοίγω, σε Όμηρ., Ηρόδ.

ἀνάκλιτος, -ον, αυτός που γέρνει προς τα πίσω· *ἀν. θρόνος*, κάθισμα με «πλάτη», σε Πλούτ.

ἀνα-κλώθω, μέλ. -σω, λέγεται για τις Μοίρες, αλλάζω το νήμα της ζωής κάποιου, αλλάζω τη μοίρα του, σε Λουκ.

ἀνα-κογχῦλιάζω, μέλ. -σω (*κόγχη*), ανοίγω και πλαστογραφώ σφραγίδα, σε Αριστοφ.

ἀνα-κοινόω, μέλ. -ώσω, **I. 1.** συνδέω ένα πράγμα με κάτι άλλο, το φέρνω σε επικοινωνία με αυτό, *τί τινι*, σε Πλάτ. **2.** με δοτ. προσ., επικοινωνώ με, συμβουλευόμαι, *ἀν. τοῖς θεοῖς περὶ τινος*, σε Ξεν. **II. 1.** Μέσ. με Παθ. παρακ., *ἀνακεκοίνωμαι* κυρίως, συγκοινώνω κάτι δικό μου με κάτι άλλο, *ἀνακοινοῦνται τῷ Ἰστρω τὸ ὕδωρ*, ανακατεύει το νερό του με τον Ἰστρο, σε Ηρόδ. **2.** κυρίως όπως το Ενεργ., είτε *ἀνακοινοῦσθαί τί τινι*, μεταδίδω κάτι σε κάποιον· ή *ἀν. τινί*, συμβουλευόμαι κάποιον, σε Ξεν.· απόλ., διατηρώ επικοινωνία, σε Αριστοφ.

ἀνα-κουῤῥάνεω, μέλ. *-ήσω*, ἀρχω, βασιλεύω ἢ διοικῶ ἕναν τόπο, σε Ανθ.
ἀνακομιδή, ἤ, ἀνάκτηση, επαναφορά, περισυλλογή, *τῶν πλοίων*, σε Ψηφ.
παρά Δημ.

ἀνα-κομίζω, ποιητ. *ἀγ-κομ-*, μέλ. Αττ. *-κομιῶ*, **I**. μεταφέρω, κουβαλώ, φέρνω
επάνω, σε Ξεν. — Παθ., προχωρῶ προς τα πάνω, προς στα ενδότερα της
χώρας, σε Ηρόδ. **II. 1**. επαναφέρω, επανέρχομαι, σε Ξεν. — Μέσ. (με Παθ.
παρακ.), παίρνω πίσω, επαναφέρω, ανακτώ, σε Ηρόδ. — Παθ., γυρίζομαι
πίσω, επιστρέφομαι, και για πρόσωπα, επανέρχομαι, στον ίδ., Θουκ. **2**. Μέσ.
επίσης, πραγματοποιῶ, σε Πίνδ.· συνέρχομαι, σε Ευρ.

ἀν-ἄκοντίζω, μέλ. *-σω*, αμτβ., εξακοντίζω ἢ βάλλω, χτυπῶ, σε Ομήρ. Ιλ.

ἀνακοπή, ἤ, αναστολή, επίσχεση, εμπόδιο, οπισθοχώρηση κυμάτων και το
νερό που εναπομένει μετά την παλίρροια, σε Πλούτ.

ἀνα-κόπτω, μέλ. *-ψω*, **I. 1**. απωθῶ, σε Ομήρ. Οδ. **2**. αποκρούω επιτιθέμενο
εχθρό, σε Θουκ. **II**. σταματῶ· Παθ., απωθούμαι, αναχαιτίζομαι, εμποδίζομαι,
τινός, ἀπό ένα πράγμα, σε Λουκ.

ἀνα-κουφίζω, μέλ. Αττ. *-ιῶ*, εγείρω, σηκώνω, σε Ευρ.· λέγεται για πλοίο,
ἀν.κάρα βυθῶν, σε Σοφ. — Παθ., ανασηκώνομαι ἢ γίνομαι ελαφρύτερος, ἀόρ.
ἀ' ἀνεκουφίσθην, σε Ευρ.· διεγείρομαι στο πνεύμα, σε Ξεν.

ἀνακούφισις, -εως, ἤ, ελάφρυνση, απαλλαγή ἀπό κάτι, με γεν., σε Σοφ.

ἀνα-κράζω, ἀόρ. β' *ἀνέκρᾶγον*, κραυγάζω, σηκώνω τη δύναμη της φωνής, σε
Ομήρ. Οδ., Αττ.

ἀνάκρᾶσις, -εως, ἤ (**ἀνακεράννυμι**), ἀνάμειξη με ἄλλους, συγχρωτισμός, σε
Πλούτ.

ἀνα-κρέκομαι, Μέσ., βρίσκω τον τόνο, συντονίζομαι, σε Ανθ.

ἀνα-κρεμάννυμι, ποιητ. *ἀγ-κρ-*· μέλ. *-κρεμάσω*, Αττ. *-κρεμῶ*· — Παθ. *-*
κρέμαμαι· **I**. κρέμομαι πάνω σε κάτι, με δοτ., σε Ομήρ. Οδ.· *ἐς...* ἢ *πρός...*, σε
Ηρόδ. — Παθ., εἶμαι κρεμασμένος, στον ίδ. **II**. κάνω κάτι να εξαρτάται ἀπό
κάτι, εξαρτῶ, σε Πλάτ.

ἀνα-κρίνω[ι], μέλ. *-κρίνω*, **I. 1**. εξετάζω προσεκτικά, ανακρίνω, ερωτῶ, *τινά*,
σε Θουκ., Πλάτ. **2**. ζητῶ πληροφορίες για ἕνα γεγονός, σε Αντιφ. — Μέσ., σε
Πίνδ. **II**. χρησιμοποιεῖται στην Αθήνα με τεχνική σημασία: **1**. εξετάζω τους
ἀρχοντες ως προς την καταλληλότητα των προσόντων τους, σε Δημ. **2**.
λέγεται για τους δικαστικούς ἀρχοντες, ανακρίνω τα πρόσωπα που
σχετίζονται με μια δίκη, ὥστε να προετοιμαστεῖ ἡ διαδικασία της,
προεξετάζω, στον ίδ. **III**. Μέσ., *ἀνακρίνεσθαι πρὸς ἑαυτούς*, διαπληκτίζεται ο
ένας με τον ἄλλο, σε Ηρόδ.

ἀνάκρισις, ποιητ. *ἄγκρ-*, *έως, ἤ*, ἀνάκριση, εξέταση των διαδίκων που
παίρνουν μέρος στη δίκη, προεργασία, προετοιμασία για το ζήτημα της δίκης,
προεξέταση, σε Ξεν.· *μηδ' εἰς ἄγκρισιν ἐλθεῖν*, δηλ. οὔτε καν να ξεκινήσουν οι
διαδικασίες, σε Αισχύλ.

ἀνα-κροτέω, μέλ. *-ήσω*, σηκώνω και χτυπῶ μαζί, *τῷ χειρῆ*, σε Αριστοφ.· *τὰς*
χειρᾶς, σε Αισχίν.· ἀπόλ., επευφημῶ ζωηρά, με ενθουσιασμό, σε Αριστοφ.

ἀνάκρουσις, -εως, ἤ, ἀπόθηση, ἀπωση· λέγεται για πλοίο, το τίναγμα προς τα
πίσω του νερού, σε Θουκ.

ἀνα-κρούω, ποιητ. *ἀγ-κρ-*, μέλ. *-σω*, **I**. απωθῶ, σταματῶ, αποκρούω, αναχαιτίζω,
εμποδίζω, *ἵππον χαλινῶ*, σε Ξεν. **II. 1**. Μέσ., *ἀνακρούεσθαι πρύμνην*, βάζω το πλοίο
με την πρύμνη μέσω του τινάγματος του νερού προς τα πίσω, σε Αριστοφ.· ομοίως
ἀνακρούεσθαι, μόνο του, σε Θουκ.· επίσης, *ἐπὶ πρύμνην ἀν.*, σε Ηρόδ.· μεταφ.,
οπισθοδρομῶ, σε Πλάτ. **2**. χρησιμοποιεῖται στη Μουσική, αρχίζω μελωδία, σε
Θεόκρ.

ἀνα-κτάομαι, μέλ. -ήσομαι, παρακ. *ἀν-έκτημαι*· αποθ. **I.** ανακτώ για τον εαυτό μου, επανορθώνω, αποκαθιστώ, σε Ηρόδ., Αισχύλ. **II.** με αιτ. προσ., κερδίζω την εύνοια κάποιου, κερδίζω την εύνοια ή τη φιλία του, σε Ηρόδ., Ξεν.

ἀνακτορία, ή (**ἀνάκτωρ**), διαχείριση αλόγων, χειρισμός, διαφέντευσή τους, σε Ομηρ. Ύμν.

ἀνακτόριος, -α, -ον (**ἀνάκτωρ**), αυτός που ανήκει σε άρχοντα ή βασιλιά, βασιλικός, ηγεμονικός, σε Ομήρ. Οδ.

ἀνάκτορον, τό, παλάτι, βασιλικός οίκος· λέγεται για θεούς, ναός, ιερό, σε Ηρόδ., Ευρ.

ἀνάκτωρ, -ορος, ὁ = *ἄναξ*, σε Αισχύλ., Ευρ.

ἀνα-κϋκάω, μέλ. -ήσω, ανακινώ και αναμειγνύω, αναδεύω, σε Αριστοφ.

ἀνα-κυκλέω, μέλ. -ήσω, ξαναγουρίζω κυκλικά, σε Ευρ.· μεταφ., περιστρέφω κάτι μέσα στο μυαλό μου, σε Λουκ.

ἀνακυκλόομαι, Παθ. αναφέρομαι, περιτριγυρίζω, σε Ανθ.

ἀνα-κυμβᾶλιάζω, μέλ. -σω (*κύμβαλον*), ανατρέπομαι με θόρυβο, λέγεται για άρματα, σε Ομήρ. Ιλ.

ἀνα-κϋπτω, μέλ. -κϋψομαι ή -ψω· αόρ. α' *ἀνέκυψα*· παρακ. *ἀνακέκϋφα*· **I.** ανασηκώνω το κεφάλι, σε Ηρόδ.· *ἀνακεκυφώς*, με το κεφάλι ψηλά, λέγεται για άλογο, σε Ξεν. **II.** αναδύομαι από το νερό, εμφανίζομαι, παρουσιάζομαι, σε Αριστοφ., Πλάτ.· μεταφ., προκύπτω, σε Πλάτ.

ἀνα-κωκύω[ϋ], μέλ. -σω, θρηνώ μεγαλόφωνα, σε Αισχύλ.· *ἀνακωκύει φθόγγον*, εκβάλλω οξεία θρηνητική κραυγή, σε Σοφ.

ἀνάκῳς, επίρρ. (*ἄναξ*, διοικητής, επιμελητής), προσεκτικά, επιμελώς, *ἀνακῳς ἔχειν τινός*, μεριμνώ για κάτι, καταβάλλω μεγάλη επιμέλεια σ' αυτό, σε Ηρόδ., Θουκ.

ἀνακωχή, **ἀνακωχεύω**, βλ. [ἀνοκωχή](#).

ἀνα-λάζομαι, αποθ., μόνο στον ενεστ., αναλαμβάνω, σε Μόσχ.

ἀν-ἄλλᾶζω, μέλ. -ξω, εκβάλλω πολεμική ιαχή, κραυγάζω, σε Ευρ., Ξεν.

ἀνα-λαμβάνω, μέλ. -λήψομαι, **I. 1.** αναλαμβάνω, παίρνω στα χέρια μου, σε Ηρόδ.· παραλαμβάνω στο πλοίο, στον ίδ., Θουκ.· γενικά, λαμβάνω για τον εαυτό μου, σε Θουκ. **2.** παίρνω κάτι, με σκοπό την εξέταση ή τη μελέτη, σε Πλάτ. **3.** αναλαμβάνω, αναδέχομαι, *τήν προξενίαν*, σε Θουκ. κ.λπ. **4.** Μέσ., αποδέχομαι, αναλαμβάνω, δεσμεύομαι, *κίνδυνον, μάχην*, σε Ηρόδ. **5.** μαθαίνω εκ πείρας, σε Πλούτ. **II.** ανακτώ, ξανακερδίζω, παίρνω πίσω, *τήν ἀρχήν*, σε Ηρόδ., Ξεν. **2.** αποκαθιστώ, επανορθώνω, κάνω καλό, *τήν αἰτίην*, σε Ηρόδ.· *ἀμαρτίαν*, σε Σοφ. **3.** επιδιορθώνω, επανορθώνω, σε Ηρόδ.· *ἀν. ἐαυτόν*, ανακτώ δύναμη, ξαναζωντανεύω, σε Θουκ. **4.** ανακεφαλαιώνω, συνοψίζω, *τόν λόγον*, σε Ηρόδ., Πλάτ.· ενθουμούμαι, συναθροίζω, σε Πλούτ. **III.** σταματώ, αναχαιτίζω άλογο, σε Ξεν.· *ἀν. τὰς κύνας*, τους ανακαλώ, στον ίδ. **IV.** αποκτώ την εύνοια κάποιου, τον «κερδίζω», σε Αριστοφ.

ἀνα-λάμπω, μέλ. -ψω, **I.** αναφλέγομαι, παίρνω φωτιά, σε Ξεν. **II.** μεταφ., εκρήγνυμαι εκ νέου, ξεσπῶ εκ νέου, όπως ο πόλεμος, σε Πλούτ. **2.** ανακτώ τις αισθήσεις μου, συνέρχομαι, αναζωογονούμαι, στον ίδ.

ἀν-αλγής-ές, = *ἀνάλγητος*, αυτός που δεν έχει πόνο, σε Πλούτ.

ἀναλγησία, ή, έλλειψη αισθήματος, αναισθησία, νωθρία, αδιαφορία, σε Δημ. **ἀν-άλγητος**, -ον (*ἀλγέω*), χωρίς πόνο, και ομοίως, **I. 1.** λέγεται για πρόσωπα, αναισθητος, αδιάφορος στον πόνο, σε Αριστ. **2.** σκληρόκαρδος, ανοικτίρμων,

αδίστακτος, σε Σοφ.· *ἀναληγότερος εἶναι*, λιγότερο θλιμμένος, σε Θουκ.· με γεν., *ἀν. εἶναι τινος*, αναισθητος ως προς κάτι, σε Πλούτ.· *ἐπίρρ. -τως*, αναισθητα, ανηλεώς, σε Σοφ. **II.** λέγεται για πράγματα, μη επώδυνος, στον ίδ. **2.** σκληρός, ανηλεής, *πάθος*, σε Ευρ.

ἀν-αλδής, -ές (ἀλδαίνω), μη ακμαίος, μη ρωμαλέος, άρρωστος, ασθενής, σε Αριστοφ.

ἀνα-λέγω, Επικ. παρατ. *ἄλλεγον*, μέλ. *ἀναλέξω*· Επικ. απαρ. αορ. *ἀ' ἀλλέξαι*· **I.** συναθροίζω, συλλέγω, *ὄστέα*, σε Ομήρ. Ιλ. — Μέσ., συλλέγω για τον εαυτό μου, σε Ηρόδ.· *ἀν. πνεῦμα*, συνάγω την αναπνοή μου, αναπνέω βαθιά, σε Ανθ. **II.** υπολογίζω, *τὸν χρόνον*, σε Πλούτ. — Παθ., *ἀναλεγόμενον*, αυτό που εξιστορεῖται, σε Ξεν.

ἀνα-λείχω, μέλ. -ζω, γλείφω, *τὸ αἷμα*, σε Ηρόδ.

ἀνάληψις, ἡ (ἀναλαμβάνω), **I. 1.** ἀνάληψη ανατροφής παιδιού, αναγνώρισή του, σε Λουκ. **2.** Παθ., ἀνάληψη προς τα πάνω, η Ἀνάληψη του Χριστού, σε Κ.Δ. **II. 1.** ἀνάκτηση, μέσο, τρόπος ἀνάκτησης, σε Πλούτ. **2.** διάπραξη καλού, επανόρθωση σφάλματος, σε Θουκ.· ανανέωση, σε Λουκ.

ἀν-αλθής, -ές (ἀλθαίνω), μη επιδεχόμενος θεραπεία, ανίατος, αγιάτρευτος, σε Βίωνα.

ἀν-άλιος, -ον, Δωρ. αντί *ἀν-ήλιος*.

ἀν-άλιπος [ἄλ], -ον, Δωρ. αντί *ἀν-ήλιπος*.

ἀνᾶλίσκω και **ἀνᾶλώω**· παρατ. *ἀνήλισκον* και *ἀνάλωνν*, μέλ. *ἀνᾶλώσω*, αορ.

ἀ' ἀνήλωσα και *ἀνάλωσα [ᾶ]*, παρακ. *ἀνήλωκα* και *ἀνάλωκα [ᾶ]*· — Παθ.

μέλ. *ἀνᾶλωθήσομαι*, αορ. *ἀ' ἀνηλώθην* και *ἀνᾶλώθην*, παρακ. *ἀνήλωμαι* και *ἀνάλωμαι* (η ποσότητα της δεύτερης συλλαβής και του Ενεργ. τύπου, κάνουν αμφίβολο αν το ρήμα είναι σύνθ. του *ἀνά* και *άλίσκομαι*), **I. 1.** καταναλώνω, ξοδεύω, σπαταλώ ή διασπαθίζω χρήματα, σε Θουκ.· *εἷς τι*, σε κάτι, σε Πλάτ.

κ.λπ.· *πρός τι*, σε Δημ.· *ὑπέρ τινος*, στον ίδ. — Παθ. *τάνηλωμένα*, τα χρήματα που έχουν δαπανηθεί, στον ίδ. **2.** μεταφ., *ἀνάλωσας λόγον*, «κατανάλωσες», ξόδεψες τα λόγια σου, σε Σοφ.· *ἀν. σώματα πολέμω*, σε Θουκ. **II.** λέγεται για πρόσωπα, σκοτώνω, καταστρέφω, σε Τραγ. — Μέσ., αυτοκτονώ, σε Θουκ.

ἀνάλκεια, ἡ, ἔλλειψη δύναμης, αδυναμία, δειλία, Επικ. δοτ. πληθ. *ἀναλκείησι*, σε Ομήρ. Ιλ.· ενικ. *ἀναλκίη* (με *ῖ*), σε Θέογν.

ἄν-αλκίς, -ιδος, ὁ, ἡ, αιτ. *-ιδα* ή *-ιν*· (*ἀλκή*), αδύνατος, ανίσχυρος, ασθενής, λέγεται για απόλεμους ανθρώπους, σε Όμηρ., Αισχύλ. κ.λπ.

ἀν-άλλομαι, μέλ. *-ἄλοῦμαι*, αορ. *ἀ' -ηλάμην*, αποθ. εκπηδώ, αναπηδώ, σε Αριστοφ., Ξεν.

ἄν-αλμος, -ον (ἄλμη), μη αλμυρός, μη γλυφός, σε Ξεν.

ἀναλογία, ἡ (ἀνάλογος), ισότητα λόγων, αναλογία, σε Πλάτ. κ.λπ.

ἀνα-λογίζομαι, μέλ. Αττ. *-λογοῦμαι*, αποθ., **1.** συγκεφαλαιώνω, αναλογίζομαι, σε Πλάτ., Ξεν. **2.** υπολογίζω, εξετάζω, σκέφτομαι, *τι*, σε Θουκ. **3.** ακολουθ. από σύνδ., *ἀναλ. ὡς, ὅτι*, αναλογίζομαι, ενθυμούμαι ότι, στον ίδ., Ξεν.

ἀναλογισμός, ὁ, 1. σκέψη, υπολογισμός, σε Θουκ.· πορεία ή σειρά συλλογισμού, σε Ξεν. **2.** *κατὰ τὸν ἀναλογισμόν*, σύμφωνα με τον αναλογικό υπολογισμό, παρά Δημ.

ἀνά-λογος, -ον, ἀνάλογος, σύμμετρος, σύμφωνος, σε Πλάτ.· ουδ. ως επίρρ., σε αναλογία, σε συσχέτιση, αναλογικά, σε Αριστ.

ἀνᾶλώω, αρχ. τύπος του *ἀναλίσκω*.

ἄν-αλτος, -ον (ἀλθαίνω), απλήρωτος, άπληστος, άκόρεστος, σε Ομήρ. Οδ.

ἀνάλυσις, -εως, ἢ (ἀναλύω), I. διάλυση, απαλλαγή, απελευθέρωση, κακῶν, ἀπό τα δεινά, σε Σοφ. **II.** (ἀπό Παθ.), αποχώρηση, αναχώρηση, θάνατος, σε Κ.Δ.

ἀναλυτήρ, -ῆρος, ὁ, σωτήρας, λυτρωτής, σε Αισχύλ.

ἀνα-λύω, Επικ. **ἀλ-λύω·** Επικ. γ' ενικ. παρατ. *ἀλλύεσκε [ῥ]*· Επικ. θηλ. μτχ.

ἀλλούουσα· μέλ. -λύσω· **I. 1.** χαλαρώνω, λύνω, λέγεται για τον ιστό της Πηνελόπης, σε Ομήρ. Οδ. **2.** ελευθερώνω, αποδεσμεύω, απολύω, *ἐκ δεσμῶν*, στο ίδ. **II. 1.** μετά τον Όμηρ., *ἀν. ὀφθαλμόν, φωνάν*, δηλ. αποκαθιστώ τη χρήση της όρασης και της φωνής σε νεκρό, σε Πίνδ. **2.** αναλύω, σε Αριστ. **3.** τερματίζω κάτι, σε Ξεν.· καταργώ, ακυρώνω, σε Δημ. — Μέσ., εξαλείφω λάθη, σε Ξεν., Δημ. **III. 1.** αμτβ., λύνω τα πρυμνήσια σχοινιά, σηκώνω την άγκυρα, αποπλέω, σε Πολύβ.· μεταφ., λέγεται για θάνατο, σε Κ.Δ. **2.** επανέρχομαι, επιστρέφω, στο ίδ.

ἀνάλωμα, -ατος, [ᾱ], τό (ἀνᾱλώω), δαπάνη, έξοδο, κόστος, στον πληθ. δαπάνες, σε Θέογν., Θουκ.

ἀνάλωσις, ἢ (ἀναλώω), δαπάνη, έξοδο, σε Θέογν., Θουκ.

ἀναλωτής, -οῦ, ὁ (ἀναλώω), δαπανηρός, σπάταλος, σε Πλάτ.

ἀναλωτικός, -ή, -ὸν (ἀναλώω), δαπανηρός, ακριβός, σε Πλάτ.

ἀν-άλωτος[ᾱλ], -ον (ἀλίσκομαι), 1. ανίκητος, ακυρίευτος, ακλόνητος, απόρθητος, ακαταμάχητος, σε Ηρόδ.· επίσης, αυτός που δεν έχει πορθηθεί ακόμα, που είναι ακόμα ακυρίευτος, σε Θουκ. **2.** λέγεται για πρόσωπα, *ἀν. ὑπὸ χρημάτων,* αδιάφθορος, αδέκαστος, σε Ξεν.

ἀνα-μαιμάω, μόνο στον ενεστ., μαίνομαι, επεκτείνομαι με μανία, με αιτ., σε Ομήρ. Ιλ.

ἀνα-μανθάνω, μέλ. -μαθήσομαι, εξετάζω προσεκτικά, σε Ηρόδ.

ἀν-αμάξευτος, -ον (ἀμαξεύω), αυτός που δεν μπορούν να τον διαβούν άμαξες, αδιάβατος, σε Ηρόδ.

ἀν-αμάρτητος, -ον (ἀμαρτάνω), 1. αλάνθαστος, μη σφαλλόμενος, μη άστοχος, σε Ξεν. **2.** με ηθική σημασία, άμεμπτος, ανεπίληπτος, σε Πλάτ. κ.λπ.· *ἀν. πρὸς τινα ἢ τινι,* μην έχοντας διαπράξει κανένα αδικήμα σε κάποιον, σε Ηρόδ.· *ἀν. τινος,* αθῶος για κάτι, στον ίδ.· *τὸ ἀναμάρτητον,* αθωότητα, σε Ξεν.· επίρρ. -τως, αλάνθαστα, άψογα, άμεμπτα, στον ίδ.

ἀνα-μαρुकάομαι, βλ. **ἀναμηρ-**.

ἀνα-μασάομαι, αποθ., ξαναμασώ, μηρυκάζω, σε Αριστοφ.

ἀνα-μάσσω, Αττ. -ττω, μέλ. -ξω, σπογγίζω, αποτρίβω, *ἔργον ὃ σῆ κεφαλῆ* *ἀναμάξεις,* έργο το οποίο εσύ με τις τρίχες του κεφαλιού σου θα σκουπίσεις, (σαν να ήταν κηλίδα), σε Ομήρ. Οδ.· ομοίως, *ταῦτα ἐμῆ κεφαλῆ ἀναμάξας φέρω,* σε Ηρόδ. — Μέσ., *ἀναματτομένη τῷ προσώπῳ τοῦ αἵματος,* έχοντας σκουπίσει λίγο από το αίμα του προσώπου μου, σε Πλούτ.

ἀνα-μάχομαι[ᾱ], μέλ. -μαχέσομαι, Αττ. -μαχοῦμαι, αποθ., αναζωπυρώνω τη μάχη, αποκαθιστώ προηγούμενη ήττα, σε Ηρόδ., Θουκ.· *ἀν. τὸν λόγον,* μάχομαι σε αγώνα λόγων άλλη μια ακόμη φορά, σε Πλάτ.

ἀν-άμβάτος, -ον, λέγεται για άλογο, αυτό που δεν έχει αναβάτη, σε Ξεν.

ἀνα-μέλπω, μέλ. -ψω, ξεκινώ, αρχίζω να τραγουδώ, *αἰοιδάν,* σε Θεόκρ.

ἀνα-μεμίχεται, Ιων. αντί *ἀναμεμιγμένοι εἰσί,* γ' πληθ. παρακ. του *ἀναμίγνυμι.*

ἀνα-μένω, ποιητ. **ἀμ-μένω,** Αιολ. **ὀμμένω,** μέλ. -μενῶ, **1.** περιμένω, αναμένω, με αιτ., σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ. κ.λπ.· με αιτ. και απαρ., *ἀν.τινὰ ποιεῖν,* περιμένω την

ενέργεια κάποιου, σε Ηρόδ.· *άν. τι γίνεσθαι*, να συμβεί κάτι, στον ίδ.· *απόλ.*, περιμένω, παραμένω, σε Σοφ. κ.λπ. **2.** αναμένω, υποφέρω, υπομένω, τι, σε Ξεν. **3.** ακυρώνω, αναβάλλω, καθυστερώ, στον ίδ.

ανά-μεσος, -ον, αυτός που βρίσκεται στην ενδοχώρα ή στο εσωτερικό, Λατ. *mediterraneus*, σε Ηρόδ.

ανά-μεστος, -ον, (και —τη στον Ευρ.) πλήρης, γεμάτος, *τινος*, από ένα πράγμα, σε Δημ.

άνα-μεστόω, μέλ. *-ώσω*, γεμίζω εξ ολοκλήρου, κάνω κάτι πλήρες μέχρι πάνω, σε Αριστοφ., στην Παθ.

άνα-μετρέω, μέλ. *-ήσω*, **I. 1.** ξαναμετρώ το δρόμο από τον οποίο διήλθα, ανατρέχω τα βήματά μου σε κάποιο μέρος, *ὄφρα άναμετρήσαιμι Χάρυβδιν*, σε Ομήρ. Οδ. **2.** ανακεφαλαιώνω, σε Ευρ., στην Μέσ. **II. 1.** ξαναμετρώ, μετρώ προσεκτικά, παίρνω μέτρα για, *τι*, σε Ηρόδ.· *άν. έαυτόν*, σε Αριστοφ. — Μέσ., *άνεμετρησάμην φρένας τās σās*, μέτρησε, υπολόγισε το μυαλό σου, σε Ευρ. **2.** *άναμετρεΐσθαι δάκρυ είς τινα*, μετρώ (δηλ. αποπληρώνω) σ' αυτόν φόρο δακρύων, στον ίδ.

άναμέτρησις, -εως, ή (άναμετρέω), καταμέτρηση, *τινος πρός τι*, ένα πράγμα προς ένα, σε Πλούτ.

άνα-μηρυκάομαι ή άναμᾶρ-, αποθ., αναμασώ τροφή, σε Λουκ.

ανάμιγα, ποιητ. **ἄμμίγα**, επίρρ., *άναμίξ*, συγκεχυμένα, ανακατωμένα, σε Σοφ., Ανθ.

άναμιγδα, = *άναμίξ*, σε Σοφ.

άνα-μίνυμι και -ύω, ποιητ. **ἄμ-μίνυμι**, μέλ. *-μίξω*. Επικ. αόρ. α' μετοχή *άμμίξας*. πρβλ. **άναμίσγω**: ανακατεύω, αναμειγνύω μεταξύ τους, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ. κ.λπ. — Παθ., αναμειγνύομαι μαζί με άλλους, σε Ηρόδ., Αττ.· επικοινωνώ, συναλλάσσομαι, σε Πλούτ.

άνα-μιμνήσκω, μέλ. *-μνήσω*, ποιητ. **ἄμμνήσω**, **I. 1.** θυμίζω κάτι σε κάποιον, με διπλή αιτ.· *ταῦτά μ' άνέμνησας*, σε Ομήρ. Οδ.· με γεν. πράγμ., *άν. τινά τινος*, σε Ευρ.· με αιτ. προσ. και απαρ., θυμίζω σε κάποιον να κάνει κάτι, σε Πίνδ. **2.** με αιτ. πράγμ., ανακαλώ στη μνήμη, μνημονεύω, σε Δημ. **II.** στην Παθ., ενθυμούμαι, *τινός*, σε Ηρόδ. κ.λπ.· πιο σπάνια, *τι*, σε Αριστοφ., Πλάτ.· *περί τι*, σε Πλάτ.

άνα-μίννω, ποιητ. αντί *άνα-μένω*, σε Ομήρ. Ιλ.

άναμίξ (άναμίνυμι), επίρρ., κατά τύχη, συγκεχυμένα, ανακατωμένα, σε Ηρόδ., Θουκ.

άνάμιξις, -εως, ή (άναμίνυμαι), επικοινωνία, συναλλαγή, σε Πλούτ.

άνα-μίσγω, ποιητ. και Ιων. αντί *άναμίνυμι*, μόνο στον ενεστ. και παρατ., ανακατεύω ένα πράγμα με κάτι άλλο, *τί τινι*, σε Ομήρ. Οδ. — Παθ., αναμειγνύομαι, έρχομαι σε επαφή, επικοινωνία, *τινι*, σε Ηρόδ.

άνα-μισθαρνέω, μέλ. *-ήσω*, υπηρετώ εκ νέου επί πληρωμής, σε Πλούτ.

άναμνησθείς, μτχ. Παθ. αορ. α' του *άναμιμνήσκω*.

άνάμνησις, -εως, ή (άνα-μιμνήσκω), ενθύμηση, ανάμνηση, σε Πλάτ. κ.λπ.

άναμνηστός, -όν (άνα-μιμνήσκω), αυτός που μπορεί να ανακληθεί στην μνήμη, σε Πλάτ.

άνα-μολεΐν, απαρ. του *άν-έμολον*, αόρ. β' του *άναβλώσκω*, διέρχομαι, διαπερνώ, με αιτ., σε Ευρ.

άνα-μορμύρω, βρυχώμαι δυνατά, αναβράζω, *πᾶσ' άναμορμύρεσκε* (Ιων. παρατ.), λέγεται για τη Χάρυβδη, σε Ομήρ. Οδ.

ἀνα-μοχλεύω, μέλ. -σω, ανυψώνω με μοχλό, ανακινώ βίαια, *πύλας*, σε Ευρ.
ἀν-αμπλάκτης ή **ἀν-ἄπλάκτης**, -ον, **1.** αλάνθαστος, μη εσφαλμένος, σε Σοφ. **2.** λέγεται για άνθρωπο, αναμάρτητος, χωρίς πταίσμα, σε Αισχύλ., Σοφ.
ἀνα-μυχθίζομαι, αποθ., μόνο στον ενεστ., μουγκρίζω δυνατά, σε Αισχύλ.
ἀν-αμφίβολος, -ον, αναμφισβήτητος, βέβαιος· επίρρ. -λως, σε Λουκ.
ἀν-αμφίλεκτος, -ον, = το επόμ., σε Λουκ.
ἀν-αμφίλογος, -ον, αδιαφιλονίκητος, αναμφίβολος, σε Ξεν.· επίρρ. -γως, αδιαμφισβήτητα, στον ίδ.
ἀν-αμφισβήτητος, -ον, αναμφίβολος, βέβαιος, αδιαφιλονίκητος, σε Θουκ.·
ἀν.χώρα, τόπος για τον οποίο δεν υπάρχει διαφωνία δηλ. γνωστός, σε Ξεν.